

fig uden Indsriden fra Statens Side? Jeg troer, at efter de nuværende Forhold kunde en saadan Indsriden finde Sted, og forsaavidt vare Børnene da under en Beskyttelse, som maa være høist vigtig for dem. Men jeg troer, at, naar § 9 bliver staaende, som den nu staaer, bliver denne Beskyttelse taget fra dem; thi saa er der indrommet Forældrene en Ret uden alt Tilsyn eller Indsriden fra Statens og det Offentliges Side, saa have de blandede Ægteffaber faaet et Privilegium, hvorved Børnene blive voldgivne under de betænkeligste Forhold til Forældrene, endog i højere Grad end de efter de hidtil bestaaende Forhold ere overgivne til dem, naar Ægtefolkene ere af samme Troesbekjendelse. Vil man mod disse Bemærkninger erindre, at efter Grundlovens § 81 have vi Troesfamsundsrihed, saa svarer jeg dertil, at deraf følger paa ingen Maade, at de derfor skulle have ubunden Raadighed over de Umyndiges Sjæle, og jeg antager, at Statens religiøse og sædelige Idee ikke kan tillade den at see indifferent paa deslige Forhold og ikke aabne sig Udgang til at sride ind, hvor der maatte være betydelige Grunde for den til at træde i Virksomhed. Jeg mener, at Statens religiøse og sædelige Idee fremtræder netop hos det individuelle Folk, her er Spørgsmaal om, i en sjelden klar Form i vor Folkekirke, om hvilken jeg har tilladt mig paa et tidligere Stadium af Sagen at bemærke, at over 99 $\frac{1}{2}$ pCt. af Befolkningen hører til Folkekirken. Og jeg skulde dog mene, at Folkekirken, der saaledes omfatter en saa overordentlig betydelig Deel af Statsborgerne, har et besøjet Krav paa, at man ikke skriver nye Love af den Bestaaffenhed, at den kan kræntes paa saadan Maade i sine umyndige Beskændere. Jeg mener nu, at den borgerlige Frihed kan dog virkelig ikke lide noget derunder, at det Ministerium, under hvis Competence det nærmest maa henhøre, faaer en Tilladelse til at see efter, hvad der skeer med saadanne Børn, og dersom det da finder, at der skeer Noget, som ikke kan forsvares med Hensyn til Børnenes hele aandelige Vel, at det da kunde være berettiget til i Statens Navn at gribe ind og at drage Omfjærg for, at de ikke komme til at gaae under

i de ulykkelige Forhold, hvori Skjæbnen saaledes kan have sat dem.

Pastor **Sørensen**: Ved Sagens første Behandling tillod jeg mig at yttre, at Bestemmelsen, som stod i § 8, var saaledes, at de, som ønskede det, gjerne kunde undgaae borgerlig Bielse, naar det kunde stee paa den sædvanlige Maade, som fandt Sted tilforn, men at Præsterne ikke vare bundne dertil; at de, hvis Præsterne ikke fandt sig besøiede til at vie dem, derfor ikke vare udelukkede fra Ægteffab, men at de kunde lade sig forene paa borgerlig Maade, saaledes som det er forekrevet i Lovens § 2. Jeg finder nu rigtignok, at Lovgivningen, naar den kan opfylde et Ønske, der hos Mange kan være meget naturligt og meget indtrængende, at der da ikke kan egentlig være Noget derimod. Det er vistnok hos de Fleste et Ønske, at deres Forbindelse kan stee paa sædvanlig Maade, de henvende sig da ogsaa derfor til den Præst, som de forhaabe vil udføre denne Bielse; kun naar det ikke var et gjenstødt Ønske, vill de ikke henvende sig til Noget af dem. Det kan være f. Ex., at den katolske eller jødiske Deel af Brudeparret ikke ønskede at henvende sig til en lutherisk, og omvendt, at en Lutheraner ikke ønskede at henvende sig til en katolsk eller jødisk Præst, og i dette Tilfælde vilde de lade det beroe ved borgerlig Bielse, men, naar de kunne enes om det, ville de henvende sig til deres Præst, og kun, naar han fandt Betænkelighed ved at vie dem, maatte de lade det dermed beroe. Jeg skulde derfor gjerne have ønsket, at det Ændringsforslag, som en æret Landsstingsmand fra Fyen (S. Sørensen) havde stillet, var taget under Overveielse; men jeg kunde ikke gjøre det til mit, fordi jeg ikke kunde finde mig i Ordet „hvilketfomhelst“. Ifølge Lovgivningen er det saaledes bestemt, at Ingen, der har Tilladelse til at lade sig vie af en uvedkommende Præst, dog kan henvende sig til en anden Præst end til en saadan, der er Sjælesorger for en bestemt Menighed, og altsaa er i Besiddelse af Kirkebogen; thi han er pligtig til, først at indføre det i sin Kirkebog, førend han gjør Indberetning til den Præst, hvem Brudevielsen egentlig vedkommer, nemlig Brudens Præst. Jeg kan derfor ikke